

ספר מוסר חי של אמונה
הגאון רבי שמואל סירוטה זצוק"ל

היה זה מספר שנים אחר נישואיו. באותן ימים של טרום מכונת הכביסה, היתה מלאכת כיבוס הבגדים מפרכת במיוחד. לצורך כיבוס הבגדים השתמשו בסבון חריף, אותו שפשפו בבגדים עד שהתנקו. החומר הזה צרב את הידיים שנגעו בו, ובכדי לשכך את הצריבה – היו מורחים לאחר מכן משחה מסוימת שהיתה מקלה על הכאב וגורמת לריפוי במהירות. בכל פעם לפני 'יום הכביסה', היתה הרבנית תבדלח"א מזכירה לרבי שמואל זצ"ל להביא את המשחה ההיא שתהיה מוכנה ומזומנת בבית שתוכל למרוח תכף לאחר הכביסה. וכך הוה. בכל פעם היה דואג לרכוש צנצנת משחה כזו מבעוד מועד. כך גם היה באותה פעם. בבוקר יום הכביסה הביא את המשחה והניחה במקום הקבוע ויצא אל בית המדרש שם עסק בתורה עד עומק הלילה. קרוב לחצות הלילה הוא שב מבית המדרש, ומוצא את רעייתו כשידיה צורבות ואדומות ומנופחות. מתברר שצנצנת המשחה נעלמה, ומזה שעה ארוכה שהיא מחפשת את הצנצנת והיא איננה. ככל שחולף הזמן הצריבה מתגברת, ידיה מאדימות ומתמלאות שלפוחיות והכאבים אימים. הוא מיד מתחיל בחיפוש נרחבים בכל רחבי הבית הקטן, והילד איננו. לאחר שעה

תמימה של חיפושים – נמצאה האבדה בחצר הבניין למטה. אך – שוקת שבורה. הצנצנת ריקה מתוכן, כשהמשחה מרוחה על עפר הארץ. הילד בן השלוש, כך מתברר, מצא את המשחה והסב אותה למשחק מזדמן, וכילה את כל תוכנה על עצים ואבנים... השעה אחת וחצי בלילה, מצב ידיה של רעייתו הולך ומחריף, וברור שהוא עוד יחמיר עוד אם לא תשים משחת הרגעה ויפה שעה אחת קודם. מה עושים?! למי אפשר לפנות בשעה כזו? לאף אחד – – חוץ מלבוא העולם בעצמו...

בוא העולם כדבר תינוק אל אביו: ריבונו של עולם, אתה הרי כל יכול. אין שום ספק שאתה היחיד שיכול לעזור לנו. עשה נא עמנו חסד ואמת, אנו מוכרחים למשחה, עשה נא ברחמיך הרבים שכאביה וסבלה ייפסקו... עודו מדבר, והנה נענה. כמו בסיפורי המופת הקדומים, נשמעו לפתע נקישות בדלת. הוא ניגש לפתוח, תוהה מי זה יכול להיות בשעה כזאת, והנה בפת עומד השכן, ובידו – צנצנת משחה בדיוק מה שהם זקוקים לה! פלא והפלא!

לרבי שמואל את פשר העניין, אי אפשר שלא לראות ביתר שאת את יד הבורא השומרת רגלי חסידיו וידיהם... ובכן, השכן הזה שימש כמזכיר במוסדות "עץ חיים". כחודש לפני אותו לילה התקיימה הגרלה לאחר מגבית לטובת המוסדות. הוא הזכיר לרבי שמואל שבזמנו רכש כרטיס הגרלה, והנה, כרטיסו עלה בגורל והוא זכה בצנצנת משחה... במשך מספר שבועות, המשיך השכן וסיפר, הוא מסתובב עם המשחה ומחכה להזדמנות להביאה אליו, אולם מכיוון שהוא חוזר לביתו בשעה מאוחרת בלילה, הרי שלא היה לו מתי להביא. הלילה הוא חזר הביתה, נתקל בצנצנת וחשב לעצמו כי הגיע הזמן להביאה אליו, הוא החליט לבדוק אולי בכל זאת מישהו ער שם. ומכיוון שראה שהאור בחדר דולק, התקרב לבית ושמע מבעד לדלת קולות דיבור, והנה הוא כאן להשיב זכיותו... כשסיפר את הסיפור הזה לאחד מבניו הפטיר ואמר: הבט וראה עד כמה מוטלת עלינו המשימה רק להתפלל, לא לחשוב מאין יבוא עזרי אלא להתפלל ולהאמין בכל יכול שימציא את עזרתו באופנים פלאיים שלא היו עולים על דעתנו... כך חי לאורך כל ימי חייו, מצעירותו ועד זקנותו. הוא והתהילים שלא מש מידו, הוא חי עם התהלים, חי עם הקדוש ברוך הוא. כל פעם שנשאל מה יהיה, ולא משנה מה העניין, היה מפטיר בכוונה ואמונה אמיתית: דער באשעפער וועט העלפן (-הקב"ה יעזור). לא מן השפה ולחוץ, אלא כך באמת האמין וחי. והעובדה היא שתמיד אכן ה' עזר. ראו אצלו ניסים גלויים ממש. 'חרב ההשתדלות', כלשונו של מרנא החזו"א באמונה וביטחון, לא היתה תופסת אצלו כמעט שום מקום. כאשר היתה צרה או כאב או כל עניין שהוא, הדבר הטבעי והמתבקש והראשון מבחינתו היה – להתפלל ולבקש בפשטות מהאבא הכל יכול.

מספר אחד הבנים, כי בתקופה בה השיא את אחד מילדיו, לפני כשלושים שנה, רכש עבורו דירה בפרויקט ברחוב שמואל הנביא. הדירות נמכרו במחיר זול מאוד, ומחירים האמיר בקצב מהיר ביותר. הנוהלה היה, כי מדי תקופה היו צריכים להביא תשלום נוסף עד לסיום הבניה. יום שישי אחד, כך מספר הבן, צלצל אליו בעל

עלון

לעילוי נשמת
הרב אלטר אהרן יצחק
הרשקוביץ זצ"ל
י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלון לשבת
200 ₪ בלבד
בנק דיסקונט סניף 56
השבון 215973
ע"ש: SHCH office
אסמכתא למייל:
Shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, חדרה, אשדוד,
בני ברק, פתח תקווה, רחובות,
מודיעין עילית ואחיסמך

העלון נתרם השבת
להצלחת התורמים החפצים בעילום שמם

הפרויקט ואמר לו שעליו להביא תשלום לדירה על סך של כמה עשרות אלפי שקלים – עד לשעה 12 בצהריים. השעה היתה עשר בבוקר. בעל הפרויקט ציין בפניו כי הוא לא מוטרד, ואפילו ישמח אם לא יביא את הכסף, מפני שכיום יוכל למכור את אותה דירה בעשרות אלפי שקלים יותר... רבי שמואל זצ"ל הניח את הטלפון, ורעייתו הרבנית תבדלחט"א שואלת אותו האם יש לו את הכסף, או לפחות מושג קלוש איך להשיג את הסכום המדובר. הוא השיב שעדיין לא, אבל כמובן: ה' יעזור... איך יעזור? איך בכלל ייתכן להשיג סכום כזה בחלון זמן בלתי אפשרי שכזה? החשבונות הקטנים לא תפסו שום מקום בשיקוליו של רבי שמואל. הוא חשב את מגבעתו ויצא החוצה, להשיג את התשלום. כעבור מספר דקות – הוא חוזר הביתה, על פניו אותו מבע שלו ששכן שם כל ימי חייו. ה' עזר. הוא סיפר, כי בדרכו החוצה התפלל אל בורא העולם שימציא לו את הסכום בכדי שלא יפסיד את הדירה, ובדיוק הוא פוגש ידיד, ושאל אותו אם יש לו אולי איזה סכום כסף להלוות לו. הידיד אמר לו שבדיוק עכשיו יש לו, והוציא מכיסו חפיסת שטרות – בדיוק כמניין התשלום שהיה צריך לשלם – והלווה לו! כי כשאמר שה' יעזור, הוא באמת ובתמים האמין בכך בלי שום ספק. ה' הוא הלא היחיד שיכול לעזור, והוא יעזור...

כך חי בכל רגע ורגע. בשנה האחרונה, כאשר רעייתו הרבנית תליט"א חלתה בנגיף הקורונה ואושפזה במצב קשה מאוד, ולאחר מכן היתה זקוקה לתקופת שיקום, ובאופן טבעי לא עבדה, ולא היתה שום הכנסה לקיים את ביתם שהיה עולה לא מעט, הן בשל ההוצאות הרפואיות הרבות, הן בשל עלות אחזקת אה סיעודי צמוד, והן בשל ההוצאות השוטפות השגרתיות של הבית שלא חדל לארח ולהכניס אורחים. גם כשהמצב היה כזה, שהוא לא יכול היה כך בפשטות לחבוש מגבעת ולצאת החוצה אולי ימצא שם איזה ידיד עם כיסים תפוחים – הוא לא חדל מלהאמין בפועל. באמונה תמימה וחסרת צל של ספק. ואכן, בתו תחי', שטיפלה בחשבונותיו בשנה האחרונה מעידה, כי בכל פעם ששאלה אותו מה יהיה, והוא ענה שה' יעזור, ה' עזר. היו ניסים מעל לדרך הטבע. בכל יום חיוב, בכל תאריך שהיו זקוקים לסכום גדול שאמור היה לצאת – פתאום הגיעה הישועה, וכל פעם מכיוון אחר ובלתי צפוי! במשך שנה שלימה של אי הכנסה כלל, של חוסר אונים אובייקטיבי מוחלט, הוא דבק באמונתו, והפלא התרחש שוב ושוב וכוח אמונתו האמתית והתמימה בלי שום עול חשבונות. הוא היה ספר מוסר חי של אמונה בהירה ותמה וזכה וחפה מכל סרך. בכל הליכותיו זכר אותו, ועל כל נשימה ונשימה הלל ק-ה.

בדידות מוזרה

הרב זאב גרינוולד שליט"א

מעל פסגת אחד מהרי מואב עמד בלעם שתום העין, המום ומשתאה. ברק אלוקי פגע בלב אנטישמי זה, והאיר בו לרגע בהארת פתאום את משמעותו האמיתית של עם ישראל.

לפתע תש כוחו. הקללות שהכין לקלל את העם, נותרו בקרבו. במקומן צף הכורח לברך. המראות כפו עליו לשאת את משלו ולתאר את מהות העם (במדבר כ"ג, ט'): "הן עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב". בלעם הכיר את אופיה של האומה הישראלית שכל זמן שהיא יושבת בדד ואינה מתערבת בגויים היא תשכון במנוחה, ולעומת זאת, אם יתערבו בגויים, אזי "לא יתחשב" הגויים לא יתחשבו בהם והם יהיו ללעג ולקלס בעיניהם. בעינינו ראינו את התגלמותה של שנאת עשו ליעקב בשואת

אירופה, שם היא הרקיעה לשיא בלתי מושג באכזריותו. מיליוני אחינו קדושי עליון, בהם זקנים נשואי פנים, נשים ענוגות, ילדים תמימי סבר, נערים

כאשר סוקרים את קורות עם ישראל, מבחינים שמתוך מעטה הסתר הפנים העוטה את ההיסטוריה האנושית, עולה ומתגלית יד ה' הנסים והנפלאות המאפיינים את דרכו המיוחדת של העם, מכריזים חד משמעית כי אלו הם קורותיו של עם הזוכה להשגחה פרטית מיוחדת מאת הבורא.

ונערות פורחים בימי עלומיהם – כולם הובלו אל משרפות האש, עונו בחמת שטנים ונעקרו מארץ החיים. איש לא נוקה מידיהם של המרצחים – לא היהודי השלם, שדמותו סימלה את המראה היהודי, ואף לא דור שלישי למתבוללים. כולם הובלו יחדיו לטבח. העם שהובילם לטבח היה עד לאותה העת סמל התרבות. עם שאנו השכמנו לפתחו כדי להנות מחכמתו, להידמות לו ולהתחבר לבניו. יתכן שהכל התחיל מחמת רצוננו להתקרב אליו.

מפת ההיסטוריה הייחודית שלנו גרמה לא אחת סבל רב לרבים שלא הבינוה. אחרים קלטו את בשורתה וראו בבדידות זו ברכה, אך אלה גם אלה יודעים שהם ניצבים בפני תופעה שאין לה אח ורע בתולדות העמים.

מקובל אצל כל ההיסטוריונים שדברי הימים של עם ישראל הינם מיוחדים במינם. מיום היותו לעם ועד לתקופתנו, רצופה דרכו של עמנו בשרשרת מאורעות מפליאים הנוגדים את ההיגיון ואת המהלך ההיסטורי השגרת. הכללים המקובלים בתולדותיהם של עמים אחרים, אינם תקפים כאשר מדובר בהיסטוריה של עם ישראל. מסלול קורותיו של עם ישראל אינו מקביל למסלול קורותיו של כל עם אחר. תולדות הימים שלו אינן משתבצות בשום מסגרת היסטורית.

עובדה מפליאה היא שעם ישראל נמצא תמיד במרכז המאורעות. ההיסטוריה העולמית קשורה בו וסובבת סביבו. מאורעות רבים וחשובים בקנה מידה עולמי התרחשו בגללו, וזאת ללא כל יחס לגודלו ולעוצמתו. הצלחותיו של עם ישראל בעת רצון, וגם נפילתו בעת הסתר פנים, חורגות מכל המקובל בהיסטוריה של עמים אחרים. כאשר סוקרים את קורות עם ישראל, מבחינים שמתוך מעטה הסתר הפנים העוטה את ההיסטוריה האנושית, עולה ומתגלית יד ה' הנסים והנפלאות המאפיינים את דרכו המיוחדת של העם, מכריזים

חד משמעית כי אלו הם קורותיו של עם הזוכה להשגחה פרטית מיוחדת מאת הבורא. הנביאים לימדונו שהתכנית האלוהית הועידה לעם ישראל תפקיד מרכזי ונעלה במשפחת העמים: "והייתם לי סגולה מכל העמים" (שמות י"ט, ה'). תכנית אלוקית זו תצא אל הפועל בכל תנאי. מן הראוי שיעשה הדבר מרצונם הטוב של ישראל, מתוך הכרה ושמחה, אולם עליהם לדעת, שגם אם יפנו עורף לדברי התורה וינסו להתערב בעמים, מאומה לא יועיל להם.

הכרה מלאה בבחירה בין רע לטוב

הרב משה גרילק שליט"א

אישיותו של בלעם הינה מוצג פסיכולוגי מעניין. אדם מיוחד זה, שהיה גדול הפילוסופים בדורו (במדרש רבה בראשית סה, כ), הוא סיפור מוזר של נשמה מפותלת ומלאת סתירות. לעינינו מתגלה תערובת תוססת של גדלות רוח, רוחב אופקים, לב קולט מראות אלוקים, המסוגל לחדור אל מהותם של דברים ולהבינם בשורשם. מאידך גיסא, שבוי הוא בידי מידות מושחתות ביותר, קטנוני עד אימה, לבו מלא שנאה, שטוף הוא בתאוות הכבוד ובאהבת הממון. ואלו, גורמות לו, בסופו של דבר לפעול בניגוד לערכים המקובלים עליו, בסתירה לאמת הגלויה והברורה לו היטב. הן מובילות אותו ביודעין לאובדנו. בלעם הפך לסמל. סמל השניות בלבו של האדם. סמל לאדם, ה"יודע דעת עליון" (שם כד, טז) כעדות עצמו המתמכר בכל זאת, ובמודע, לעשיית הרע. סמל ליכולת האדם להעפיל אל פסגות הנבואה ובאותה שעה לבוסס בביבי התשוקה וההתנהגות הנלוזה.

וכך השתלשלו המאורעות: על בלק מלך מואב נפל פחד בני ישראל. בפרשה הקודמת (שם כא, כא-לה) מספרת התורה על מלחמותיו הראשונות של העם, הפותחות את המסע לארץ ישראל. סיחון מלך האמורי, סרב להעניק לעם ישראל מעבר חופשי בארצו. הוא אף יזם מערכה צבאית נגדו, ונחל מפלה מוחצת בשדה הקרב.

ועתה, חושש בלק לגורל ארצו. בצר לו, מחליט הוא לנסות "נשק" לא קונבנציונלי, הוא משגר משלחת אל בלעם, הקוסם והנביא מארץ פתור, ומבקשו לבוא לקלל את העם "כי עצום הוא ממני... כי ידעתי את אשר תברך מברך ואשר תאר יואר" (שם כב, ו). הוא קיווה, שקללה זו אולי תשנה את מאזן הכוחות באזור.

המשלחת באה לביתו של בלעם ומשמיעה את בקשת המלך. על כך משיב בלעם: "לינו פה הלילה והשבתי אתכם דבר כאשר ידבר ה' אלי" (שם, ח). הוא מודע, אפוא, לעובדה שאינו יכול לעשות דבר בלא רשות אלוקים. והאלוקים, אכן משמיע לרוחו מילים ברורות ביותר: "לא תלך עימהם, לא תאר את העם כי ברוך הוא" (שם, יב).

כלום אפשר להטיל ספק בכוונת האלוקים? אולם, בלעם הפתלתל, שלבו מושכו לצאת בעקבותיהם, נוקט בדברי תשובתו לשון דיפלומטיה, המאפשרת לכל צד להבינה כרצונו: "לכו אל ארצכם, כי מאן ה' לתתי להלך עמכם" (שם, יג). משפט סתמי, שאין בו

כל התייחסות להתנגדותו המפורשת של האלוקים לעצם שליחות הקללה. בלעם העלים את האמת ונטע בהם את ההרגשה, כאילו האלוקים תבע כאן את כבודו של הנביא הקוסם: "מאן ה' לתתי להלך עמכם, אלא עם שרים גדולים מכם. למדנו, שרוחו גבוהה, ולא רצה לגלות, שהוא ברשותו של מקום" (האלוקים) - (רש"י שם).

בלק קלט את הרמז: "ויסף עוד בלק שלח שרים רבים ונכבדים מאלה... כי כבד אכבדך מאד וכל אשר תאמר אלי אעשה ולכה נא קבה לי את העם הזה" (שם, טו-יז). בלעם יודע היטב את דעתו השלילית של האלוקים על "מבצע קלל", אותו יוזם עתה מלך מואב. ועם זאת, הוא מזמין את המשלחת המכובדת לביתו בלשון, המסגירה את צפונות לבו: "שבו נא בזה גם אתם הלילה ואדעה מה יסף ה' דבר עמי" (שם, יט).

תקווה מפעמת בקרבו: אולי יחול שינוי בדעת העליונה. אפשר שבכל זאת יותר לו להשמיד את עם ישראל בהבל פיו. והנה, תפנית מפתיעה בדברי האלוקים: "אם לקרא לך באו האנשים, קום לך אתם" (שם, כ). אך האלוקים מוסיף ברורות ומודיע לו, כי כוחו מוגבל: "ואך את הדבר אשר אדבר אליך, אותו תעשה" (שם). מה קרה? כלום התחרט האלוקים מדרישתו הקודמת: "לא תלך עימהם"? לכאורה, כן. אך הבה נבחן את ההתפתחויות.

בלעם שש על תשובת האלוקים. אל המקופל בה לא שם לב. הוא קם בבוקר, ובמו ידיו חובש את אתונו ("מכאן" - מלמדנו רש"י בשם המדרש - "שהשנאה מקלקלת את השורה, שחבש הוא בעצמו"). למרות שבמעמדו הרם יש בזיון בדבר, ויוצא לדרך עם שליחי המלך.

ואז - שוב "שינוי בגישת האלוקים": "וייחר אף אלוקים כי הולך הוא" (שם, כב). הדברים מסתבכים, אפוא. בתחילה התנגד האלוקים להליכתו. לבסוף התיר לו, ועתה, כשבלעם כבר בדרך למואב, חורה אפו של האלוקים. אולם, בטרם נסיק מסקנות, נתוודע לעוד פרט. בזעמו, שולח האלוקים מלאך אל אם הדרך, המתייצב לשטן בפני האתון. היא מנסה לנטות ימינה ושמאלה, ולבסוף, מפחד המלאך, רבצה תחתיה. בלעם הזועם מכה אותה. ברגע זה מתחלל "נס האתון". היא פותחת את פיה ושואלת: "מה עשיתי לך כי הכיתני" (שם, כח).

לאחר דו-שיח קצר וזועם בין בלעם ואתונו, מתגלה לפניו המלאך, המודיעו, כי הוא הניצב לשטן על הדרך. תשובתו של בלעם מפתיעה: "ויאמר בלעם אל מלאך ה': חטאתי... ועתה אם רע בעיניך אשובה לי" (שם, לד). כמה מוזר! וכי ברגע זה נודע לבלעם, שהליכתו רעה בעיני ה'?

השאלות הללו, שפיתולי הסיפור העלו אותן, הביאה את הפרשנות להפיק את הלקחים הבאים: א. "מכאן אתה למד, שבדרך שאדם רוצה לילך בה, מוליכין אותו" (במדבר רבה כ, יב). בקביעה זו טמון ההסבר, מדוע "חזר" בו האלוקים מן האיסור, שהטיל בראשונה על ההליכה עם שליחי מואב, והתיר לו לצאת לדרך עם המשלחת השנייה. כי האלוקים אינו מתערב במעשי האדם. זהו חוק הבחירה החופשית, המותירה את ההכרעה כולה בידי האדם לטוב ולרע.

במקרה הנידון, לא חסם האלוקים את הדרך בפני בלעם.
 ב. האדם מסוגל לפעול בניגוד לאמת, הידועה לו, לא עקב הטעיה עצמית, כי אם בהכרה מלאה. בלעם ידע היטב, כי האלוקים לא יניח לו לקלל את עם ישראל. אך האיש, שהיה נביא ה', האמין, כי ימצא דרך להערים עליו. אנו צופים, אפוא, בדוגמא קיצונית של בריחת האדם מעצמו, מאמיתותו.

מאמין באמונה שלמה או ככה ככה?

הרב יגאל כהן שליט"א

לפני כל תפילה, לפני כל עבודה, לפני כל פעולה שאתה עושה, תשאל את עצמך, האם אני מאמין באמונה שלימה שאני אצליח או לא?
 אני מאמין באמונה שלימה, שאני אצליח להיות גדול בתורה? אתה תהיה גדול בתורה. אבל קודם אתה חייב להאמין שבורא עולם ייתן לך. שיש לו את היכולת לתת לך את הכוח ואת היכולת ואת התבונה ואת הבינה, כדי להצליח להיות גדול בתורה. אתה מאמין שאתה תצליח בפרנסה? גם אם כל הנתונים מראים לך ההיפך. הנתונים מראים לך עכשיו קורונה, הנתונים מראים לך שאין לך מקצוע, הנתונים מראים לך שאין לך כלום.
 תשאל שאלה פשוטה את עצמך: "היפלא מהשם דבר"? האם יש משהו שהקב"ה לא יכול לעשות? התשובה היא פשוטה וברורה: מי שמאמין באמונה שלימה שהוא יצא מזה, מהדיכאון או מהחרדות, או מכל מחלה אחרת שיש בעולם. מי שמאמין באמונה שלימה בכוחו של ה' יתברך שהוא יושיע אותו ויוציא אותו - הקב"ה יוציא אותו. מי שלא מאמין, הוא מתפלל אבל לא מאמין, למה? כי הוא סובל. אומר הקב"ה: אם אתה לא מאמין באמונה שלימה - איך אני יכול לתת לך? ועל זה אומר הפסוק: "תנו עוז לאלוקים" "תנו עוז לאלוקים" - תנו כוח לקב"ה. מה זה: תנו כוח לקב"ה? אני הקטן יכול לתת כוח לקב"ה? אז הנה, הגמרא אומרת: "קשה זיווגו של

אדם כקריעת ים סוף" - "קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים בסוף".

אחים יקרים ואהובים שלי. אם הייתם יודעים כמה כוח יש למחשבה שלכם, כל מה שהייתם עושים בחיים, זה עובדים רק על המחשבה, בכוח המחשבה אתה יכול לקרב אליך יהלומים, בכוח המחשבה אתה יכול לקרב אליך אויבים. אתה יכול לרחק את האויבים. אתה יכול בכוח המחשבה להביא עליך שפע. בכוח המחשבה אתה יכול, חס ושלום, להביא עליך רע. כי יש פסוק האומר: "את אשר יגורתי יבוא לי". מה זה: "אשר יגורתי יבוא לי"? איוב פחד כל הזמן שיקרו לו אסונות. קרו לו אסונות, מחשבות רעות, הביאו לו מחשבות רעות. יקרה ככה, יקרה ככה, יקרה ככה, יקרה ככה, יקרה ככה... "את אשר יגורתי - בא לי" מה זה "בא לי"? כל המחשבות, הפחדים. הוא פחד שהילדים שלו ימותו - והם מתו. הוא פחד שהוא יהיה עני - והוא נהיה עני. הוא פחד שיקרה כך, הוא פחד שיקרה כך, כל הפחדים שלו בסופו של דבר התגשמו. למה התגשמו? כי הוא פחד, כי הוא כל הזמן חשש, כי הוא כל הזמן חשב מחשבות רעות. אני רוצה בשיעור הזה, אחים יקרים שלי, שהמחשבות שלכם יהיו הכוח הכי חזק בעולם של מחשבות, של מגנט, של דברים טובים, שהקב"ה ישפיע עליך שפע טוב, וזה מהפסוק בפרשת השבוע: "היפלא מהשם דבר"?

האם הקב"ה, אין לו כוח לתת לך פרנסה? בטח שיש לו כוח לתת לך פרנסה. אין לו מעצור מלהושיע בין ברב, בין מעט. הקב"ה יכול לתת הכול, בכול, מכול. אין לו מגבלה לתת לך מה שאתה צריך, איפה שאתה צריך וכמה שאתה צריך בלי שום בעיה. רק תאמין - והקב"ה ייתן לך, והקב"ה נותן.

ככל שאתה מאמין יותר - הוא נותן יותר. ככל שאתה פותח את השערים של הקב"ה על ידי אמונה שהקב"ה יכול לרפא אותך, לתת לך, להרים אותך, לשמח אותך, לתת לך דברים טובים הקב"ה, אתה פותח פתח אחד. אתה עושה צעד אחד - הוא עושה 10 צעדים אליך.

מזל לא טבא וגדיא יאה
להר"ר ישראל בביוף שליט"א
 מרחיב גבולות 'האמונה'
 בעיר אלעד
 לרגל השמחה השרויה במעונו
 בהיכנס הבן נ"י
 לעול תורה ומצוות
 יהי רצון שתזכו לראות
 בפריחתו לאילנא רברבא
 ויעלה מעלה מעלה
 במעלות התורה והיראה
 אמן כן יהי רצון.

מזל לא טבא וגדיא יאה
להר"ר מאיר פנט שליט"א
 מרחיב גבולות 'האמונה'
 בעיר אלעד
 לרגל השמחה השרויה במעונו
 בהיכנס הבן נ"י
 לעול תורה ומצוות
 יהי רצון שתזכו לראות
 בפריחתו לאילנא רברבא
 ויעלה מעלה מעלה
 במעלות התורה והיראה
 אמן כן יהי רצון.